

Še zdaj mislim osupel in poražen na njegov izkušeni, razumevajoči pogled, ki mi je še v tem žalostnem kraju razkril dobrotno modrost človeškega srca. Ne vem, zakaj je toliko trpkosti primešane tej hvaležnosti, s katero se spominjam vsakdanji govoric tuje, pesniške besede »svoboda«, ki jo je ta preprosti človek tako nerodno izgovoril in s katero je vendar tako natanko zadel tisto edino, poglobitno, česar sam nisem povedal.

ALFONZ GSPAN

I. M. B. P.

*Nikoli nisva si prav videla v oči,
hitela drug sva mimo drugega molče.
Nikoli in nikdar si nisva česa razodela,
v molčanje sva zaklepala srce.*

*Živela si v čisto svojem svetu,
kdo ve, kam te je nosil jasni vid?
Le včasih se mi je zazdelo,
da vabi daljnih te pokrajin svit.*

*Moj Bog, zdaj ti oko je ugasnilo!
Razbila se je kupa — konec sanj;
nič več ni zate vere ne obupa,
dospela si na kraj najskrivnejših spoznanj.*

*In ko ti zdaj, v tej žalostni minuti
strmim v oko in se pogrezam vanj,
me gledaš tudi ti skozi polpriprte veke
in tvoj pogled je poln nemih vprašanj.*

*Čemu si nisva prej kdaj segla v róke,
čemu si nisva prej pogledala v obraz?
Zdaj šele vem: nikdar si nisva bila tujca,
razdvojil naju je neznan ukaz.*

*Bila sva si kakor dve sestri reki,
hiteči mimo istih belih skal,
oba sva se blestela na površju,
nihče pa ni pogledal naju temnih tal.*

*Nikoli nisva si poprej tega priznala
— zdaj šele veva, ko si duh brez mej.
Spet gledaš me samotna onkraj brega,
kako, osamljen val, drevim naprej.*